

2010. márc.1. hétfő – Albin

Zsoltár 102,18: Törődik a gyámoltalanok imádságával, nem veti meg imádságukat.

Énvelem is törődik. Köszönöm, Uram, hogy meghallgatsz, nem vetted meg együgyű szavaimat. Sokan megvetik, sokszor nehéz megszólalni, mert vannak okosabbak, sokszor megszegyenítnek, mert valamit nem fejezik ki elég pontosan, netán tévedek néha. Az emberek türelmetlenek, néha kegyetlenek, én magam is sokszor az vagyok mások iránt. Velem sem törődik senki, néha így érzem, máskor azon kapom magam, hogy én sem törődök senkivel, senki nem annyira fontos, mint saját személyem. Szégyennel vallom ezt be, Uram. Annál érthetlenebb, hogy mindezek ellenére Te még mindig törődsz velem, és mindazokkal is, akikkel már senki sem törődik.

Olyan nagy biztatás ez. Jézus, amikor a földön járt sokszor állt szóba és sokszor gyógyított meg olyan embereket, akikkel nem állt szóba senki, akik nem is számítottak egész értékű embereknek, akik legtöbbször saját bűnös múltuk miatt kivetettek voltak. Nem vetette meg a Megváltó az egyszerű embereket sem. Tanítványai sem voltak tagjai az akkori társadalmi elitnek, hiszen aligha volt sok becsülete egy halásznak, egy vámszedőnek.

Ez a zsoltár úgy kezdődik, hogy „a nyomorult imádsága, amikor elcsügged és kiönti panaszát az Úr előtt.” Talán szabad ma ezt így mondani: minden nyomorult imádsága, amikor elcsügged, de nagy bátorítás neki, hogy kiöntheti panaszát az Úr előtt. Időnként az én imádságom is.

2010. márc.2. kedd – Lujza

1. Timóteus 4,4: Mert az Isten minden teremtménye jó, és semmi sem elvetendő, ha hálaadással élnek vele.

Pál apostol itt az étkezésről beszél. Arról, hogy nincs tisztátalan annak, aki hálaadással fogad el mindent. Pont. Nem kell tovább ragozni, nem kell kivételeket keresni, nem szükséges feljebb való értelmet és magyarázat kutatása, az Ige egyszerű és világos, el kell fogadni. Ami jólesik, azt fogyaszt el, amit más fogyaszt, azért őt ne íteld el. És ahelyett, hogy ezt a kérdést, vagy bármilyen más mellékes kérdést feszegetnénk, időnket és erőnket arra összpontosítsuk, hogy a lényeges dolgokért harcoljunk szóval és cselekedettel. Sajnos, nagyon sok erőnk és időnk is rámegy arra, hogy arról tanakodjunk és tanácskozzunk, mit szabad és mit nem szabad. Aki alig kezdi megismerni a hitéletet, vagy csak kívülről szemléli azt, és sajnos van, aki ebben az állapotban stagnál évtizedekig, annak általában a keresztyénség annak a kérdésnek eldöntését jelenti, hogy mit szabad és mit nem. Mit enged, és mit tilt Isten. Ez a hitélet teljes félreértése, de olyan sok templomlátogató is, aki aligha Igehallgató és szinte biztosan nem Ige befogadó, ugyanezekről a kérdésekről gondolkodik. Ebben az ígében és sok más helyen is, mert sajnos sokszor és sok helyen kérdések voltak ezek, Pál világossá teszi néhány mondatban egyszerűen és érthetően: egyél bármit, szabad vagy, ha Istentől fogadod és hálát adsz. Nem törvények betartása a hitélet. Hanem hálából Istennek szentelt élet.

Istenem, nem igazán szoktam sok lelkiismereti kérdést önmagamnak feltenni az ételekkel kapcsolatosan. Egyedül a vért nem fogyasztom, és persze azt, ami nem kívánatos nekem. Kérlek, segíts, hogy legyen elég bölcsességem, akaratom és hitem, hogy ami nem káros az egészségemre azt fogyasszam, megfelelő mértékben és főleg szívből jövő hálaadással. És Uram, azoknak is rendeld ki, akiknek kevés van, vagy szinte nincs is eledelük.

2010. márc.3. szerda– Kornélia

2. Mózes 33,14: Az ÚR így felelt: Megnyugtat téged, ha az orcám megy veletek?

Sokszor hasznos lehet az Írás jobb megértése érdekében, ha próbáljuk beleképzelnünk magunkat az adott helyzetbe, amennyire ez lehetséges egyáltalán nekünk, akik másként élünk és másként gondolkodunk, mint nagyszüleink. Mégis, segíthet ez a kísérlet.

Egy olyan nemzedék, amelyik fogságban, Egyiptomban született, sorozatos csodákat tapasztal a kivonulás előtti és alatti időben. Szinte hihetetlen és káprázatos, ahogyan lakóhelyüket elkerülik az országot sújtó csapások, az meg nekünk leírhatatlan, hogyan keltek át azon a helyen, ahol a víz kőfal gyanánt magaslott kétfelől. Túljutottak a tengeren, visszatekintve látták, hogy az őket üldöző ellenség elpusztult. Ez sikerült – mondhatták egyesek. A neheze megvan, most már ellenség üldözése nélkül kell megtegyünk pár napos, vagy néhány hetes utat és megérkezünk. Talán olyat is gondolhattak egyesek, innen már boldogulunk magunk is. Egyesek igen, Mózes nem. Mi sem. Egyetlen istenfélő sem. Isten nélkül tovább? – ez volt a kérdés. Maga az Úr javasolja ezt: menjetek csak, én, az Úr nem tudlak elkísérni, mert igaz Isten vagyok, és elpusztítlak bűneitek, keménységetek miatt.

Mózes válasza egy nép jövőjének évszázadait határozza meg: Nélküled Istenünk nem indulunk. Nincs miért, nincs értelme. Akkor itt maradunk, itt elveszünk, Nélküled hiába Kánaán is. Hiába siker, hiába földi elért célok, egy percet, egy kilométert sem érdemes Nélküled.

Erre mondja Isten: menjek veletek? Istenem, annyira szeretném, alázatosan kérem, hogy ezt a végtelen szeretetből, gondoskodó irgalomból, érthetetlen jóságból fakadó kérdést tedd fel ma is sokunknak, és hadd sírjunk az örömtől és a hálától, hogy tőlünk is ilyet kérdezel. Add Uram, hogy sokan hallják meg ma is, hogy mit kérdezel, érezzék meg ennek a kérdésnek az áldását.

2010. márc.4. csütörtök – Kázmér

Zsoltár 145,3: Nagy az ÚR, méltó, hogy dicsérik, nagysága felfoghatatlan.

Sokféle keresztyén zene létezik, és szinte mindeniket jó hallgatni. Csodálatos hallani egy templomi orgonán előadott oratóriumot, és nagyon felemelő együtt énekelni egy gyülekezetben az ősi zsoltárokat. De nem megvetendő az újabb, fiatalosabb dallamok varázslata sem, ahogyan a tőlünk távoli helyekről érkező gospel is zenés imádság lehet. És mindenki tetszés szerint folytathatja ezt a sort. Mégis, mindenkinek van egy olyan műfaja, ami közelebb áll szívéhez, ami jobban kifejezi érzéseit, amelyben önmagára ismer. De az is lehet, hogy a szöveg, az üzenet áll közelebb egyik vagy másik énekben szívéhez. Anélkül, hogy most a bűnvalló, a könnyörgést megfogalmazó vagy az útbaigazítást kérő és még sokféle szöveget próbálnánk csoportosítani, most csak annyit jegyezzünk meg: az Istent dicsérő énekek a keresztyénség legszebb alkotásai. Amikor egy szöveg és egy dallam Isten dicséretének szándékával találkoznak, amikor egy hívő vagy egy gyülekezet az Urat akarja magasztalni imádságos lelkületű énekeivel, ott megtelik a szív hálával, a levegő is mintha az isteni jelenlét áhítatával telítődne, ott minden keresztyén lélekben öröm fogalmazódik meg. Mert legszebb emberi lehetőségünk, hogy a Mindenhatót imádhathatjuk. Ez az imádat akkor igazi, amikor csodálatból fakad, az admirációból születik az adoráció. Ilyenkor mindig érezzük emberi mivoltunk korlátait, hiszen azt a hálát, örömet, boldogságot, ami szívünkben van, és amit teljes lélekkel a lehető legcsodálatosabb módon szeretnénk kifejezni, azt sokszor nem is tudjuk szavakba önteni, érezzük, hogy túlcsoordul a szívünk, és szeretnénk még százszor jobban magasztalni az Urat. Mert Ő valóban jó,

Ő valóban csodálatos, mert nagysága végtelen szeretetével párosul, mert méltó minden imádatra a mi Istenünk. Istenem, a mai napon is olyan sok mindent szeretnék megvalósítani, annyi földi tervem van, és mindenben számítok segítségedre. De Uram, add, hogy ne felejtsem tekintetem ott, a földi eseményeken és feladataimon, hanem adj Uram erőt, időt, alkalmat, hogy ma is dicsérjelek Téged. Téged szeretne dicsérni egész életvitelem, de imám, éneke, bizonyágtétele is. Talán az ének szavaival is: Remeg szívem, s megdöbbenvén csudálja, Mindenható, dicső hatalmadat.

2010. márc.5. péntek – Adorján

Zsoltár 119,76: Vigasztaljon meg engem szereteted, ahogyan megígérted szolgáltnak.

Anyu, de megígérted... Ki ne emlékezne gyermekeinek nevelése során erre a gyakran visszatérő mondatra. Az volt benne, hogy gyermekeink minden kételkedés nélkül komolyan vették minden szavunkat. Amit a szülő mondott, az igaz, és ha valamit ígért, akkor az meglesz. Nem fogalmazódott meg gyermekszívükben kétségek sokasága, nem jutott volna soha eszükbe, hogy bármilyen körülmény közbejöhessen, hogy vannak erősebb akaratok és hatalmak, mint az anyu vagy az apu hatalma és akarata. Az sem volt kétséges, hogy ők a gyermekeik javát akarják. De hát ez az egész gondolatsor, ez a felnőtt okoskodása, nekik csak annyi volt, hogy a szülő ígért valamit és az meg kell legyen. Jézus pedig azt mondta, hogy mi is olyanok kell legyünk, mint a gyermekek.

Isten azt ígerte, hogy Ő megvigasztal minket, amikor rászorulunk a vigasztalásra. A zsoltáríró pedig a fentebb említett gyermeki egyszerűséggel és bizalommal jön most az Úrhoz: Uram, nekem most vigaszra van szükségem, Te hatalmas vagy, hogy ezt megcselekedhess, meg is ígérted, kérlek, most akkor tedd meg. Nem követelőzés ez, hanem alázatos és őszinte bizalom.

Mit tesz a szülők nagy-nagy többsége az említett szavak hallatán (anyu, megígérted)? Hamar meg is tanulják ezt a kis nebulók, és alkalmazzák is. Mi is meg kell tanuljunk, hogy Isten állja a szavát, Benne még szüleinknél is jobban bízhatunk. Amikor az Úr valamit ígér, arra lehet építeni, számítani, a Zsoltárok könyvében nem ritka az, amikor egy ilyen isteni ígéretre való emlékeztetés után a zsoltáros máris megköszöni az Úr válaszát, segítségét, vigasztalását, mert ahhoz nem fér kétség, hogy Istent semmi nem tudja megakadályozni akaratának véghezvitelében, és Ő bizonyára segíteni fog. Uram, add, hogy gyermeki bizalommal jöjjenek ma is Eléd, és bátran építsek szavadra.

2010. márc.6. szombat – Leonóra

Nehémiás 5,9: Hát nem akartok Istenünk félelmében élni, hogy ne gyalázzanak bennünket a pogány népek, a mi ellenségeink?!

Mai gyülekezeti életünkre nem jellemző ez a nyitottság és őszinteség, amit ebben az igében olvasunk. Íratlan törvények és viselkedési szabályok gátolnak néha minket abban, hogy jobban közeledjünk egymáshoz, hogy szívünkön viseljük egymás sorsát, ezáltal is építve a gyülekezetet. És azt is megvallhatjuk, hogy sajnos Istennek ilyen kijelentését sem tapasztaljuk, mint a próféták idején, amikor nagyon közvetlenül beszélt az Úr az Ő népéhez és gyakran adott félreérthetetlen útmutatást is számukra, pontosan megnevezve egyes esetekben azt is, hogy mikor, azt is, hogy mit, és még azt is, hogy hogyan kell cselekedjen a választott nép.

Mindez nyilván nem jelenti azt, hogy nekünk ne lenne igei útmutatásunk. A teljes Írás alkalmas mindarra, amire szüksége van az embernek a tökéletes életre. A nagy kérdése, talán az egyik

legnagyobb és legfontosabb kérdése a mai embernek az, hogy akarja-e. Mert a mai ember szabadnak vallja magát, és úgy tartja, hogy neki mindent lehet, de csak azt teszi, amire kedve van. És legtöbbször Isten akaratára nincs kedve. Ha pedig embertársa közül szeretné bármire rávenni, meggyőzni, akkor az ellenállás szinte a legtermészetesebb első magatartása. Az Isten gyermekeinek közösségében helye kell legyen a feddésnek is, és főként helye van a megjobbító szándéknak. Egyszóval, ha Isten gyermekei vagyunk, hallgatnunk kell egymásra, amikor testvéreink Isten akaratát közvetítik, és arra törekszenek, hogy az egész közösség felvállalja Isten útjait.

Istenem, legtöbbször arra törekszem, és kérem hozzá segítséged, hogy beszédemmel, életvitelimmal, cselekedeteimmal akaratod szerint szolgálni tudjak. Ma arra is kérlek, segíts, hogy a mások közvetítésével hozzám érkező felszólítást, megjobbító szándékú hívást meghalljam, elfogadjam és akarjak a Te félelmedben maradni.

2010. márc.7. vasárnap – Tamás

Zsoltár 77,15: Te vagy az Isten, aki csodákat tettél, megismertetted erődöt a népekkel.

Tudod, ugye... Amikor egy kisgyerek megfelelő tekintet kíséretében ezt mondja édesanyjának, azt jelenti legtöbbször, hogy tudod, ugye, hogy te vagy a legjobb édesanya a világon és én szeretlek. Nem is kell végigmondani, hiszen szinte tekintetekből is értik egymást. Mégis, időnként végig kell mondani a mondatot. Ki kell mondani, hallja az, akinek mondom, halljam én magam is, aki mondom, és az sem baj, ha esetleg más is meghallja.

Mi keresztyének nem kételkedünk abban, hogy az Úr hatalmas és erős Isten, nincs hozzá hasonló, sőt, rajta kívül nem létezik más Isten. Bizonyosak vagyunk abban, hogy Ő csodákat tett és tesz ma is az övéi életében, és az Ő csodáiból nyilvánvaló ereje felragyog minden népek előtt. Sőt, akkor is, amikor nem mondjuk, és legtöbbször nem mondjuk, akkor is minden imádságunkban magától érthető az, hogy mi az egyetlen és erős Istenhez imádkozunk, hogy hiszünk Benne, hogy tudjuk, nincs Ő előtte lehetetlen, és azért merünk kérni Tőle, mert Ő minket szeret, és a javunkat akarja.

Csak valahogy a hitvallás kérdésében is megtörténhet, hogy annyira természetes, magától érthető sok minden, hogy meg sem említjük többé. Pedig szükséges. Főleg önmagunkért. Saját magunkat emlékeztetjük a hitvallás által arra, hogy milyen hatalmas Istenünk van, hogy mennyire indokolt Hozzá jönni, és mennyire kegyelmesen cselekedett velünk, Ő méltó minden imádatra. És talán az imádat és dicsőítés sok lehetősége között az egyik legszebb, amikor Róla vallást teszünk. A bibliai imádságokban legtöbbször, mielőtt kérést, panaszt, hálát fogalmazna meg az imádkozó, előbb azt mondja el, hogy kicsoda az az Isten, akihez könyörög, kinek tartja ő, az imádkozó az Urat. Maga Jézus is így tanít imádkozni, hogy az ima elején azt valljuk meg, hogy a mi Istenünk az a hatalmas Isten, aki a mennyekben van. Isten segítsen minket, hogy a templomi hitvallásban és az úrnapi életvitelünkben, s ha adódik alkalom, akkor beszédünkben is megvalljuk Istenünk szent Nevét, hatalmát és csodás tetteit.

2010. márc.8. hétfő – Zoltán

Ézsaiás 52,7: Mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet. Azt mondja Sionnak: Istened uralkodik!

Ma, amikor a világ bármely távoli pontján történő eseményről percekben belül értesülünk, sőt mozgóképpel ellátott beszámolókat hallhatunk, ma nehezen elképzelhető számunkra, mit jelentett nem is olyan régen várni a híreket. Mit jelentett még a mi nagyszüleinknek is várni a második háború idején például a szeretteikről értesítő üzenetet. Hányan elmesélik, hogy volt, aki éveken keresztül a háború befejezése után is reménykedett, hátha csak fogságban volt az, akit még mindig várt, és egyre fogyatkozó reménységgel mégis leste a hírmondók érkezését. És mekkora örömet jelentett, amikor megérkezett a jó hír, az életről, a győzelemről szóló üzenet.

Az, aki Isten népéhez érkezik, az békességet, örömet, szabadulást, Isten uralmát hirdeti. Talán mi is megsejthetjük kissé ennek az eseménynek a feszültségét és a feltörő örömét, ha arra gondolunk, mennyire várunk néha egy vizsgaeredményre, mely gyermekeink vagy önmagunk jövőjét döntően befolyásolhatja, hogyan várunk egy korhízi előszobában egy orvosi híradásra szeretteink állapotáról, gyógyulási lehetőségeiről. És mekkora öröm, keblünkben teljes erővel feltörő kimondhatatlan érzés ilyenkor hallani a jó hírt. Az evangéliumot, azt, hogy Isten uralkodik. Tőle jön a szabadulás, az élet, a gyógyulás, a jövő, Ő az, aki megajándékoz a mindennek feletti békességgel, minden jó adomány Tőle származik.

Istenem, sajnós életemben csak a nagy nyomorúságok és próbák idején várok feszülten, teljes odaadással imádkozva, a Te szabadításodra, segítségedre, áldásodra. A legnagyobb örömhír már annyiszor elhangzott, az, amit Fiadban tettél értünk már olyan ismert lett, hogy nincs ott szívemben az öröm, a hála, a dicsőítés, amikor ma ismét hirdetik mindezeket. De csendes alázattal ma mégis megköszönöm, hogy Krisztusban megmentettél, Ő általa megbékéltél és Őbenne örömteli életre hívsz. Segítség, Istenem, legyek ma és is örömmondó.

2010. márc.9. kedd – Franciska

Efézus 1,18: Világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívt el minket.

Felnőtt az ember, s mindent lát – mondja az ének. A látás nem csak a szemünkre vonatkozik, hanem az értelmünkre, felfogásunkra. Aki látja a dolgok lényegét, az ismeri azt is, ami nem a szemünk előtt van. A jól ismert mondás szerint, ami lényeges, az a szemnek láthatatlan. A Bibliában a prófétákat néha látónak nevezték, mert a próféta olyat lát, és mond a közösségnek, amit a többiek nem látnak. Ő viszont nem magától találja ki, amit mond, mert akkor hamis próféta lenne, nem is valamilyen titkos módszer ismerője és alkalmazója, mert akkor spiritista lenne, hanem a próféta azért látó, mert Isten látta vele dolgokat, legtöbbször azokat, amiknek be kell következni az Úr akarata szerint.

Arról is többször olvasunk a Szentírásban, hogy Isten, vagy Krisztus kellett valakinek megnyissa az értelmét, hogy lássa azt, ami a szeme előtt van. Elizeus szolgája is addig rémülködött csak, míg a próféta közbenjárására Isten megláttatja a szolgálóval is, hogy angyali seregek védelmezik Isten emberét, nem a földi akarat mondja ki a végső szót. Hágárról is azt olvassuk, hogy nem látja az előtte levő forrást, míg az Úr meg nem nyitja a szemét.

Pál a mai igében arról beszél, hogy ugyancsak Isten kegyelme az, ha Ő megláttatja velünk, hogy minden okunk megvan a reménységre. Úgy, mint az első keresztyén vértanú, István is látta azt, ami várt őreá megkövezése után. A keresztyénség céltudatos élet, nem bizonytalan, hanem biztos cél felé tart. Azért erőtlenné sok ember hitélete, mert úgy vélik, hogy nagy erőfeszítések árán kell kiharcolni, hogy minél több parancsolatot betartsunk, kevés legyen a bűnünk, mert akkor Isten talán nem

büntet meg erősen. Jövendőről, életünk céljáról nem szívesen beszélnek sokan, mert nincs, amit erről mondjanak, nem érnek rá célokat keresni lelkiekben a földi célok sokaságáért való napi küzdelmek miatt. Akinek nincs reménye a Krisztus által megígért és elkészített mennyekbe iránt, annak még mindig arra van szüksége, hogy Isten meggyőzze őt, megnyissa szemeit, másként céltalan és erőtlen lesz a hitélete. Istenem, erőmet és figyelmemet a földi célokra irányítom, segíts, hogy meglássam azt, amit a mai napon is Te akarsz nekem mutatni, és segíts az örökkévalót is teljes bizalommal elfogadni, élő reménységgel várni.

2010. márc.10. szerda – Ildikó

Zsidók 10,24-25: Ügyeljünk arra, hogy egymást kölcsönösen szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk. Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el.

A legnagyobb öröm a káröröm – tartja a közmondás. És mint a legtöbb esetben az, amit a köz mond, az megfigyeléseken alapszik és igaz. Szomorúan tapasztalhatjuk, hogy milyen sokan gondolják úgy, hogy felemelkedésük nagy lehetősége az, ha másokat nem is taszítanak tudatosan, akarattal és látható módon lefele, de mégis hagyják, hogy a körülmények, saját hibájuk, vagy a hiányos tájékozottság miatt baj érje őket, nehézségekkel küzdjenek, hátrányba kerüljenek. És még az is kimondható talán, hogy ha mindezt nem is fedezzük fel önmagunkban, sőt, jobb esetben, egy közösségben is kisebbségben vannak az így gondolkodók és így cselekvők, az már szinte mindenütt érvényes, hogy legtöbb a közömbös ember. Ne szólj szám, nem fáj fejem. Mi közöm hozzá. Mindenki a maga sorsának kovácsa, és szinte vég nélkül lehetne idézni a kifogásokat és magyarázatokat.

Az Írás több helyen is hangsúlyozza, hogy ne így legyen közöttetek. A keresztyén közösség felismerte és elfogadta, hogy egy test vagyunk, azaz élő kapcsolat van közöttünk, és mindenki javára törekszik mindenki az egyházban. Még a közöny és mulasztás is kivetendő közülünk, mi aktívan, cselekvően akarunk élni, egymásért is. Az pedig ennek a cselekvő életnek a legeleje, amikor elkezdünk buzdítani, bátorítani. Mindenkinek szüksége van a biztatásra, még a legkiválóbbaknak is. Csodálatos történeteket ismerünk mindnyájan, hogy néha egy idejében elmondott megfelelő bátorítás mennyire fontos, sőt, döntő is lehet valakinek az életében. Lehet, hogy Józsué nem tudta volna véghezvinni hihetetlenül nehéz küldetését, ha a legelején Isten nem szólítja meg: légy bátor és erős, én veled leszek. És milyen döntő volt Péternek is, aki saját kudarca miatt bánkódott meghallani Jézus szavait: legeltesd az én juhaimat.

A gyülekezet elhagyásáról pedig egyetlen kis példa: amikor egy ismert igehirdetőt, aki különleges tehetséget kapott az Úrtól, és nagyon áldott életű volt megkérdezték, hogy miért maradt abban az egyházban, ahova tartozott, hiszen ott sok a közömbösség, kevés a hit, miért nem megy egy élő hitű közösségre, azt válaszolta: ha egy szobában sok gyertya ég, eggyel több gyertya alig szaporítja a világosságot, de ha a másik szobából elveszük az egyetlen égő gyertyát, teljesen sötét lesz. Uram, bátoríts, hogy bátorítsak, adj hűséget és kitartást ma is.

2010. márc.11. csütörtök – Szilárd

Jer. 30,12.17: Ezt mondja az ÚR: Halálos a bajod, gyógyíthatatlan a zúzódásod! Bekötözöm sebeidet, meggyógyítom zúzódásaidat - így szól az ÚR.

Isten az egyetlen, aki pontos diagnózist adhat az emberről, az ő népéről, mert Ő teremtett minket, és Ő ismer jobban, mint ahogy mi magunkat ismerjük. Amikor ígét, magyarázatot olvasunk, vagy amikor

valaki elmesél egy esetet, akkor könnyebben áthaladunk ezen a diagnózison is. Mintha csak egy filmet néznénk, már várjuk a folytatást, reméljük, hogy aztán csak jóra fordulnak a dolgok. Egészen más a helyzet, ha saját életünk felett, vagy egy családtagunk helyzetére mondja ki egy orvos, hogy gyógyíthatatlan. Arról a pillanatról nehéz lenne írni. Amikor ez elhangzik, akkor nehéz elhinni, felfogni, hogy arról beszél az orvos, hogy valaki, aki eddig közöttünk volt, már nem lesz sokáig itt, sajnos, halálos a betegsége. El kell váljunk arra az időre, amíg mi itt maradunk még, azaz néhány esztendőre. Noha mindenkinek a saját fájdalma a legnagyobb, mégis, itt az igében még nagyobb rettenetről olvasunk. Isten egy népről mondja ki, hogy halálos állapotba került, gyógyíthatatlan. Ma, amikor a gazdasági válságról szól minden híradás, és mindent ezzel magyaráznak, olyan ez, mint amikor egy országra kimondják, hogy teljes csőd helyzetébe jutott. Ennek súlyos következménye van, munkahelyek szűnnek meg, sokak számára lesz kérdéssé a megélhetés, sajnos, sokan öngyilkosok is lesznek egy ilyen hír hallatán. Azt is tudjuk, hogy a bűn miatt mindnyájunkra is érvényes ez a diagnózis, mi menthetetlenek vagyunk, csak sajnos egy fogfájás is sokkal jobban nyugtalanít sokakat, mint az örök kárhozat.

Megszólal az Úr, az az Isten, aki ellen vétkeztünk, akihez hűtlenek voltunk, aki annyi jót tett velünk, és mi rosszal fizettünk, ugyanúgy, mint Izráel az igében. És Isten hihetlent mond. Az első, a diagnózis azért tűnt hihetlennel, mert váratlanul ért, nem gondoltuk, hogy már ennyire súlyos a helyzet. A második mondat pedig azért hihetetlen, mert emberileg megvalósíthatatlan és számunkra szinte elképzelhetetlen. Isten maga fogja bekötni a sebeket, Ő lesz az ápoló, Ő fog gyógyulást és életet adni. De hát nem most hangzott el, hogy gyógyíthatatlan? Igen, mindenkire érvényes ez, kevésbé Istenre. Neki nincsenek korlátai, Neki nincs lehetetlen. Ő azt teszi, ami emberek és emberi eszközök számára lehetetlen. Nem kér semmit cserébe, nem szab feltételeket, hanem egyszerűen kijelenti: meggyógyítlak. Talán egy kissé olyan ez, mint amikor egy beteg tudja, hogy hónapok, esetleg már csak hetek vannak hátra az életéből, és hirtelen valaki jön, és tudatja vele, hogy feltalálták a betegségére a gyógyszert, máris kapható, és nagyon olcsó, sőt, meg is vásárolta, itt van, tessék.

Istenem, azt sem tudom egészen felfogni, mennyire elveszett volt az életem, és mennyire biztosan haladtam az örök kárhozat felé. Kegyelmed munkáját, Krisztus áldozatát is csak dadogó szavakkal próbálom megköszönni. Gyógyíts engem ma is, Istenem.

2010. márc.12. péntek – Gergely

Zofóniás 3,9: Akkor majd tisztává teszem a népek ajkát, mindnyájan az ÚR nevét hívják segítségül, és őt tisztelik egy akarattal.

Az istenfélő ember és a valódi keresztyén közösség célja fogalmazódik meg az igében, mely a közel- vagy nem éppen közeljövőben lesz valósággá. Hiszen erre szólít fel a mi Istenünk, ezt várja tőlünk, de mi magunk is erre vágyunk, hogy saját életünkben és a közösségünkben is tiszta ajkakkal dicsérjük az Urat. Hiszen Mesterünk mondta, hogy a szív teljességéből szól a száj, tehát a tiszta ajkak imádsága tiszta szív indulatából fakad. Sok a nyomorúság a mi világunkban, és ezek között előkelő helyen van, mint egyéb nyomorúságok okozója is a tisztátalan beszéd, a hamis szó, az álnok és megtévesztő kijelentések, a csalárd és fertőző nyelv. Sorolni is hosszú lenne, mennyi baj származik abból, hogy a beszédünk nem igen igen és nem nem.

Az is ugyancsak Istenünk elvárása és mindnyájunk reménye is, hogy olyan bizalommal leszünk végre a mi Urunk felé, hogy nem keresünk más helyen segítséget, nem csak szavainkkal, énekeinkkel, hanem

gyakorlatban is azt követjük, hogy emberekben lehetetlen a mi reménységünk. Ezért mi sem embereknél, sem tiltott gyakorlatok által nem keressük a segítséget, mert a mi segítőnk maga az Úr.

Az már a menny elő illata, amikor egy közösségben csak Istent imádják. Sem teremtményeket, sem teremtmények alkotásait, sem önmagunkat, semmi mást, csak Istent. Ő egyedül méltó minden imádatra. Eljutni ide, sóhajtunk mindezekre, de jó is lenne, de annyira távol van, annyira lehetetlennek tűnik. Nem is tudjuk mi ezt megvalósítani. Nem is arról beszél a próféta, hogy mi fogjuk saját erőnkkel, igyekezetünkkel ezt elérni. Hanem Isten az, aki ezt megígéri, és meg is cselekszi. Ezért kell nekünk minél jobban megtanulni, hogy miként szolgáltsam ki az életem a Lélek munkájának. Engedjem, hogy Ő vezessen, Ő betöltsön, formálja az életem. Ha Isten Lelke cselekszik, akkor nem leszek passzív, hanem befogadom szívembe az új életet, mely teljes erővel azon lesz, hogy Isten magasztalja. Jó Atyám, tudom, hogy tiszta szívből, megtisztított ajkakkal és tökéletesen csak a Te Országodban fogunk imádni Téged, de addig is kérlek, a mai napon is munkáldj Lelked által életemben és közösségünkben, hogy csak téged hívjunk segítségül és Nevedet imádjuk.

2010. márc.13. szombat – Krisztián

Ézsaiás 51,12: Én, én vagyok vigasztalótok! Miért félsz halandó embertől, olyan embertől, aki a fű sorsára jut?

Felesleges azt magyarázni, hogy noha némely külsőségeket túlhangsúlyozni hajlamos személyek nehezen vallanak be, mindnyájunknak szükségünk van vigasztalásra. Azoktól várjuk, akik szívünkhöz közel állnak. Akkor is, amikor emberi vigasz érkezik hozzánk, melynek szándéka nemes, de lényege esetleg nehezen megvalósuló, mégis hálásak vagyunk érte, jólesik a törődés. Isten közel áll szívemhez? Ő szólít ma, s az Ő vigasza nem holmi emberi beszéd, az Ő szava Ige és mindig cselekvés követi, Neki hatalma van bármit véghezvinni még a mi életünkben is. Jó Uram, vigasztaló szavadra szomjazom ma is, szólíts meg engem.

Az igevers második mondata Isten egyik legcsodálatosabb vigasza, mely első olvasásra felderített. Valahogy magasra emel ez az ige, a földi kicsinyes gondokat tényleg kicsinek látjuk, a nagy fenyegetéseket az örökkévalóság szempontjából lényegtelennek ítéljük. Mert minden múlandó, mondhatjuk, de itt Isten ennél többet mond, nemes humorral jelenti ki: a halandó ember a fű sorsára jut. De jó lenne, ha ez eszembe jutna, amikor földi emberek rettenetesnek tűnő fenyegetései, vagy borzalmas tervei jutnak el hozzám, akkor ránézek a hatalmasként feszengő emberre, és azt mondjam magamban: egyszerű falusi bácsi kaszával a kezében lekasálja a fűvet. Egy suhintással sok száz fűszál rendeződik megszáradásra váró sorokba.

Egy ember sincs, aki hatalmas lenne Isten előtt. Isten pedig engem arra biztat, hogy ne féljek, bízzam Benne. Istenem, kérlek, őrizd meg engem az okoskodásoktól, a világi emberekre jellemző kifogáskeresésektől, szeretném, ha ez az ige egész napomat megvigasztalná, sőt felderítené és minden félelmem helyett bizalommal teljen meg szívem.

2010. márc.14. vasárnap – Matild

Ézsaiás 25,8: Leveszi népéről a gyalázatot az egész földön. - Ezt ígerte az ÚR!

Mennyi gyalázatot szenvedett Isten népe az évszázadok során. A választott nép huszadik századi rettenetes szenvedése csak a csúcsa volt a sok nyomorúságnak. Hiányos ismereteink alapján úgy

tudjuk, hogy még nem teljesedett be Istennek ez az ígérete, a zsidó nép gyalázatának eltűnése az egész földről várta még magára. Afelől azonban nincs kétségünk, hogy Isten szava beteljesedik, és az is bizonyos, hogy nem késik az Úr, hanem a legmegfelelőbb időben hozza el népének is a felüdülés idejét. Addig is, amint az apostol mondja, noha egy időre félretétetett a választott nép miattunk, mégis nekünk tisztelnünk kell azt a fát, amibe oltattunk. Egy lelkipásztort hallottam egyszer, amint azt mondta, hogy nem vagyok zsidó, de szerettem volna az lenni, hiszen akkor kétszeresen választott lennék.

Ez az ígéret Ézsaiás könyvéből az ószövetségi választott népnek szól. Az viszont egyre nyilvánvalóbb, hogy Isten újszövetségi népe sem örvend megbecsülésnek, sőt, egyre több helyen és egyre gyakrabban gyalázzák a hívőket és a keresztyén gyülekezeteket. Ma is szálla a világ szemében az, akár egyén, akár közösség, aki Isten ígéje szerint próbál élni. És sajnos, szaporodnak a keresztyén gyülekezetek ellen elkövetett erőszakos tettek is. De nekünk is számos ígéretünk van arról, hogy az Úr elhozza a felüdülés idejét. És a mi esetünkben sem késik az Úr. Istenünk, adj erőt, hogy megharcoljuk hitharcainkat, hűséggel tudjunk szolgálni ebben a Tőled egyre jobban elforduló világban és reménységünket éleszd azzal is, hogy eszünkbe juttatod, eljön az idő, amikor nem lesz több megvetés, szenvedés és semmi olyan, ami ma a bűn következménye.

2010. márc.15. hétfő – Kristóf

Zsoltár 77,14: Szent a te utad, Istenem!

Isten útja a számunkra készített isteni utat jelenti. Az embernek megvan a szabad akarata, dönthet, hogy melyik úton indul el. Sokszor miután egy úton elindulunk, egy életstílust felvállalunk, egy bizonyos gyakorlatot bevezetünk, utána nagyon nehéz változtatni, egy másik utat keresni és azt a másikat járni. Nehéz, de nem lehetetlen. És még akkor is, ha néha későn, de még mindig nagyon fontos, ha felismerjük helytelen utjainkat és erőt kérünk ahhoz, hogy elhagyjuk őket. Sok olyan keresztyén, aki idősebb korban ismerte meg az Urat és adta át neki az életét, nagyon nagy változáson ment keresztül, sok áldást tapasztal és nagyon boldog, hogy Isten útjain járhat, az Őbenne való élet minden örömét átéli. Sokan ezek közül azt is elmondják, hogy egyetlen valamit sajnálnak, azt, hogy nem tették meg előbb azt a lépést Isten útjaira, hanem olyan sok évet pazaroltak el a világ által felkínált utakon. A világ sok utat kínál nekünk. Nem csak mosóport reklámoz, hanem szinte minden mögött egy életstílus felajánlása áll. És mindeniknek nagyon csábító, sokat ígérő a reklámja. Isten útja pedig úgy van feltüntetve, mint rettenetes, szenvedéssel és minden jónak nélkülözésével járó életút. Nem kívánatos. Ott nincs vidámság, nincs valódi élet, gondolják azok, akik nem próbálták még ki. A zsoltáríró kipróbálta, és megtelt szíve örömmel, csodálattal. Boldog, hogy ezen az úton járhat. Itt értette meg a többi út végének rettenetét, az isteni úton kívül minden más lehetőség hiábavalóságát. Mindent átgondolva a végkövetkeztetés a zsoltáríró számára az a felismerés, hogy Isten útja szent. Ezen az úton szeretnék és is járni Uram, ma, ezen a héten, életem minden napján.

2010. márc.16. kedd – Henrietta

Jeremiás 31,20: Hát nem drága fiam-e Efraim, és nem kedves gyermekem-e? Valahányszor megfenyegetem, mégis mindig törődöm vele. A bensőm remeg érte, irgalmaznom kell neki - így szól az ÚR.

Szülők értjük jobban ezt az ígét, hiszen bármennyit hallottunk, esetleg olvastunk, tanultunk a szülői érzésekről, a gyermekeink iránti szeretetről, mégis, amikor megszületik gyermekünk, amikor

karjainkba vehetjük, akkor érezzük igazán, hogy mit is jelent a szülői szeretet. Nehezen lehet leírni, mennyi mindent foglal magában ez, adott esetekben mennyi örömet, boldogságot jelent, szavak és fogalmak sincsenek mindazon érzés kifejezésre, melyek betöltik szívünket, mikor gyermekeinket beszélni, járni tanítjuk, mikor átölel minket kicsiny karjával, és akkor is, mikor csínytevései után bocsánatkérő szégyennel lesi szemünkből a feloldozás szikráját. Nem, ezt az érzést, és a szülőgyerek viszony százezernyi érzését, örömét nem tudjuk elmondani, de nagyszerű átérezni. Szeretjük gyermekünket.

Minden emberi szeretet alapja, hogy Isten maga szeretet és Ő szeret minket. Jobban szeret minket Isten, mint ahogyan mi szeretjük gyermekeinket, akik irányában a legnagyobb a szeretetünk. Ebben az igében Isten csodálatos szerelmi vallomását olvassuk, az övéi iránt. Efraim itt Izráel országát jelenti, a választott népet. Néha figyelmeztet, néha fenyít, de szeretete mindenekben ott van. Beleremeg az Isten szíve az övéi iránti szeretetbe. Nem lehet ezt magyarázni, mint ahogyan azt sem tudom elmondani mennyire szeretem gyermekeimet, mennyire szeretnek szüleim. De érzem, átélem, elfogadom, és nagyon hálás vagyok érte, hogy szerethetem gyermekeimet, hogy szüleim szeretete az életemet meghatározta. Isten szeretetét pedig egész életemben áldani tudom csupán. Uram, nagyon köszönöm, hogy nagyon szeretsz. Nagyon köszönöm.

2010. márc.17. szerda – Getrúd

Malakiás 3,1: Én majd elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat.

Malakiás Keresztelő János eljövételéről prófétál. Ebben a próféciaiban több üzenetet is találunk. Isten törődik népével a jelenben, megszólítja őket, mondanivalója van. Ezért hívja el a prófétákat, megbízza őket az üzenet továbbadásával. Olyan természetes nekünk, hogy harangoznak vasárnaponként, prédikáció hangzik el minden istentiszteleten. Mindez Istenünk törődése. Amikor Isten nem szól, azt mindig büntetésként élte meg az Ő népe.

A prófeciákban Isten a jövőről beszél. Ő készített jövőt az övéinek, ez a jövő csak számunkra ismeretlen, Ő ismeri azt, és bátorít minket, hogy reménykedjünk, bizalommal nézzünk előre, mert a jövő az Ő kezében van.

Ebben a jövendőben Isten elküldi az Ő Fiát, a Szabadítót. Fiában Isten maga jön közel népéhez, hozza el azt a szabadítást, ami gyökeres változást, teljes megújulást jelent majd számukra. Sajnos, az ószövetségi választott nép ma is várja még a Messiást, akiről mi jól tudjuk, hogy eljött és milyen nagy megváltást szerzett nekünk.

Épp azért, hogy felismerjék és elfogadják, felsorakozzanak mögötte, amikor eljön a Messiás, előbb egy útkészítő érkezik, aki hirdeti majd, hogy készüljete a Szent fogadására. Megváltónk beszélt az Ő második eljövételét megelőző jelekről is.

Istenem, adj nyitott szívet, bölcsességet és hitet, hogy meghalljam üzeneted, meglássam azokat a jeleket, melyek Rád és tetteidre hívják fel figyelmemet, és kérlek, készítsd életem Megváltónk második eljövételére. Addig pedig hadd éljek reménységgel, hiszen a jövő, a mi jövőnk is kezében van.

2010. márc.18. csütörtök – Sándor

1. Sámuel 6,20: Ki állhat meg az Úrnak, ennek a szent Istennek a színe előtt?

Ki és hogyan állhat Isten elé, erről legalább két féle helytelen megközelítésünk van, akár két szélsőségnek is nevezhetnénk ezeket.

A egyik az, amikor sokan nem is nagyon foglalkoznak Istennel, az Istenhez való közeledés kérdésével, mert, mondják, Isten messze van, Ő szent és mi hozzá nem mehetünk, Vele közösségben nem lehet a mindennapi bűnös ember. Még bibliai igéket is lehet idézni, Ézsaiás könyvéből, ahol a próféta azt mondja, hogy elveszett amiatt, hogy bűnös létére a Mindenható Isten elé került. Vagy Péter apostolra is lehet hivatkozni, aki azt mondja a Megváltónak, hogy menjen el tőle, mert ő, Péter bűnös. Senki nem állhat meg tehát Isten előtt, ennek okáért aztán az így gondolkodók úgy folytatják okfejtésüket, hogy akkor nem is kell Istent keresni, nem is kell próbálkozni azzal, hogy Őt megértsük, megtaláljuk, ez nem lehetséges. Ezzel aztán szinte ki is iktatják az Urat életükből.

A másik oldalon azok vannak, akik Istenben felismerik a kegyelmes és jóságos Atyát, aki barátainak akar minket szólítani. Aztán úgy, mint ahogyan az emberek közötti barátsággal néha visszaélünk, ugyanúgy az Isten közelsége is azt jelentheti, hogy akkor Isten mellett van, velem egy szinten, Őt éjjel-nappal „igénybe vehetem”, minden további nélkül jöhetek bármikor Hozzá, nem kell semmilyen előfeltétel, a tisztelet csak azoknak tartozása, akik még nem ismerik eléggé az Istent.

Mai igénk kérdésének célja talán nem az, hogy most rögtön valaki egy tökéletes felelettel megválaszolja, és ezzel lezárja az Isten elé állás minden lehetséges részletét. A kérdés célja talán az, hogy további kérdések fogalmazódjanak meg, és magunknak igen komolyan feltegyük ezeket. Ilyen kérdések lehetnek, mint: Tudom-e, milyen nagy lehetőség és kegyelem az, hogy Krisztus által közösségem lehet az Atyával? Akarok ebben a közösségben élni? Felfedeztem már, hogy erre a közösségre mennyire alkalmatlan vagyok? Isten mégis hív és vár magához? Hogyan jöhetek akkor? Ki segít és hogyan, hogy tisztán jöhessek? Milyen lelkülettel jöhetek? És ha nekem ez nincs, honnan kaphatom? És a kérdések sorát folytatni lehet. Uram, olyan nagy kegyelem, hogy én is jönni szeretnék Eléd. Ugye, jöhetek...

2010. márc.19. péntek – József

5.Mózes 14,1: Ti az Úrnak, Isteneteknek a gyermekei vagytok.

Ebben a fejezetben, mely, - amint az világos és lényeges is - az ószövetség része, és az ószövetségi választott nép életére nézve tartalmaz előírásokat, ebben a részben tehát, mielőtt parancsok, rendeletek fogalmazódnának meg, a legelső mondatban találjuk ezt a kijelentést. Ezzel a mondattal indul mindaz, ami meghatározza a mindennapok gyakorlatát, ez a mondat átminősíti mindazt, ami utána következik. Keressünk példát a megértéshez. Szülő mondja gyermekének: Fiam, ne rohanj a sáros úton az iskola felé és kerüld el a nagy pocsolyákat. A gyerek visszakérdez: Miért? (Ez a mi leggyakoribb kérdésünk.) Felelet: Azért, mert én mondom, s ha nem, akkor jól megverlek, mikor hazajössz. Értetted? Sajnos ilyen szülő is van. Szinte azt írtam, hogy ilyen vallás is van. Netán ilyen téves felfogású keresztyén is lehet? A másik szülő meg nem csak abban más, hogy másként válaszol az egyébként oly sokszor értelmetlen miértekre, hanem mielőtt az előbbi iskolába igyekvőknek szóló utasításokat elmondaná, talán így kezdi: Kedves gyermekem, örvendek, hogy ilyen gyermekem van, aki iskolába jár, napról napra gyarapodik az ismeretben is. És azt is látom, hogy olyan jól áll rajtad ez a tiszta ruha, ha elkerüld a pocsolyákat, ilyen szép tiszta lesz majd délután is, mindenkinek tetszeni fog.

Megint azt kell mondanunk, hogy olyan sokan hangoztatnak ma véleményt vallásról, egyházzal, Istenről, akik mindezt kívülről szemlélik, de meg vannak győződve, hogy jól ismerik, mindent tudnak Róla és róluk. Ezért hangozhatnak el gyakran az Isten nehéz és lehetetlen elvárásairól szóló vélemények, ezért halljuk azt a fordított sorrendű és megtévesztő de nagyon elterjedt véleményt, hogy kemény követelések végtelen sorának kell megfeleljen az az ember, aki Isten gyermeke akar lenni. Adj Uram földi és világi bölcsességre nem hallgató, de kijelentésedet örömmel befogadó fület, hadd örvendezhesek sok megváltott gyermekeddel együtt mai napon is afelett, hogy gyermekeid lehetünk. Add Uram a kisgyermeki egyszerűség lelkületét, hogy betöltsön ez az öröm, hogy „királyi gyermek vagyok én, és ez nekem elég.”

2010. márc.20. szombat - Klaudia

1.Péter 3,9: Ne fizessetek a gonoszért gonosszal, vagy a gyalázkodásért gyalázkodással, hanem ellenkezőleg: mondjatok áldást, hiszen arra hívtatok el, hogy áldást örököljete.

A héten történt az iskolában. Témánk a 38 éve beteg meggyógyítása. Kisiskolásokkal arról beszélünk, hogy mi kinek vagyunk segítségéi, és mit tudunk segíteni szüleinknek, barátainknak. Akkora a jelentkezés, hogy egymást szóhoz sem engednék, mindenki jelentkezik, van, aki két kézzel is, hogy ő miben tudna segíteni, mennyi mindent tud már a szüleinek elvégezni, sőt, a barátoknak is, amikor csak lehet. Alig lehet befejezni a felsorolást, még mindig van kéz a magasban, még mindig valakinek eszébe jutott egy újabb segítő jótett. Ez igen, gondolom. Óra vége, indulunk haza. Most jöttek ki az óvodások is, egyik kisebbnek nem jöttek a szülei, haza kéne kíséreni. Ki ajánlkozik? Nincs kéz a magasban. Ki lakik közel? Kiderül, hogy senki, hiszen egyik iskolás egy egész házzal tovább lakik, a másik pedig csak ott kell elmenjen, de nem ott lakik. Meg kell oldani, valahogy. Megszólított egy gyereket, a közelebb lakót. Elfordul, a másik sietve indul már. Nagy nehezen, szinte ráparancsolva sikerül az egyik iskolásra végül rábízni az ovis, akiről kiderül, hogy még unokatestvérek is, de azért rettenetes tekintettel tud rám nézni, mert ilyet tettem, hogy ő kell elkísérje az óvodást. Pedig elméletben olyan szépen ment minden.

Legjobban a hitüket nem gyakorlót tudják, és szigorúan számon is szeretik kérni a keresztyéneken ezt az alaptanítását a Bibliának. Aztán hitvallók közösségében különféle hangnemben szokott előkerülni ez a kérdés, beletörődő, önfeláldozó, szenvedő, vagy épp szeretetteljes magatartást sugallva. Bocssássa meg az Úr, de olyan sokszor a kérdés az, hogy ami az iskolai órán igaz, az majd az udvaron is áll-e még. Mert egyáltalán nem természetes, nem könnyű és nem magától érthető, hogy ha egyszer sikerült, akkor mindig sikerülni fog. Úgy hiszem, hogy már az is óriási eredmény, sőt, talán a legnagyobb lépés, ha ezt egyáltalán akarom. Ha már eljutok oda, hogy nem akarok gyűlölni, visszafizetni, hanem szeretném a gonoszok és gyalázkodók életében is meglátni Isten munkáját és minél hamarabb őket Krisztusban testvérekként szeretni. Még nem mindig sikerül, de már ezt akarom, és erre kérem Isten segítségét. Jó Atyám, adj ehhez ma is erőt, higgadtságot, hívó lelkületet, és kérem áldásodat mindenkire, akivel csak találkozom.

2010. márc.21. vasárnap - Benedek

Ézsaiás 63,16: Hiszen te vagy a mi atyánk, Ábrahám nem ismer bennünket, Izráel nem törődik velünk. URam, te vagy a mi atyánk, ősidőktől fogva megváltónknak nevezünk.

A Biblia, főként az Ószövetség gyakran nevezi Istent Ábrahám, Izsák és Jákob istenének. Ezzel kifejezi azt is, hogy ez a három ősatya milyen fontos ennek a népnek az életében. Hiszen tőlük származik egy

egész nép, sőt, Ábrahám az újszövetségben is úgy szerepel, mint a hit hőse, vagy, kinek kebelére távozik földi élete után a szegény Lázár. A nemzet óriásai ők, akik életükkel, hitükkel is példát mutattak, akikre mindig szívesen emlékezik a nép, akiknek hitét követni kell. De a zsidó népnek sikerül egy nagyon fontos különbséget megtenni, amit nem mindig sikerül nekünk. Azt, hogy ezeket az ősatyákat emlegetik, követik hitüket, reménykednek, hogy majd az örökkévalóságban velük is együtt lesznek, de a gondviselés szempontjából egyedül Istenre számítanak. Nem imádkoznak Ábrahámhoz, nem kérik Izsák oltalmát, nem várják a megváltást Jákobtól.

Még akkor is, ha ez legtöbb alkalommal úgy mond csak jelképesen hangzik el, mégis érdemes elgondolkozni, hogy mennyire lehet nekünk, hitvalló embereknek István vagy Mátyás király, esetleg Csaba királyfi segítségét kérni, ebben reménykedni. Még úgy is kérdéses, hogy onnan fentről nézz le ránk és ne hagyj el minket. A szeretett Ábrahám nem avatkozik be a választott nép jelenébe, a hit harcát megvívó Jákob, akinek új neve Izráel nem teremthet kapcsolatot a mai, az Ézsaiás korabeli emberekkel. És ha nem is kedvünkre való, ki kell mondani, Petőfi ma nincs velünk, Kossuth elhagyott minket, és még a magyarok Máriája sincs abban a helyzetben, hogy bárhogyan is megsegíthessen, megóvhasson. Mi csak Istenben reménykedhetünk. Sem Luther, sem Kálvin, sem senki más nem tehet mást, mint azzal, amit alkottak, azzal tanítást hagytak ránk, de mi az Urat kell keressük.

És ne legyen megbotránkoztató senkinek, mégis jó az, hogy nem a kicsikhez kell forduljunk segítségért, hanem a legnagyobbhoz. Miért érnék be Pál apostollal, vagy Jánossal, miért elégednénk meg Károli Gáspárral vagy Ravasz Lászlóval, ha nekünk Krisztus ajánlotta fel az Ő gondviselő szeretetét?

Bizonyos az, hogy Ábrahámot és Jákobot, a hit hőseit és a nemzet nagyjait is akkor emlegetjük és tiszteljük megfelelő lelkülettel és megbecsüléssel, ha értük hálát adva mi is Istent tartjuk atyánknak, és nem földi királyok és hősök utódaiként, hanem Isten gyermekeiként élünk, mert Ő a mi Megváltónk.

2010. márc.22. hétfő - Beáta

1.Királyok 8,52: Nézz nyitott szemmel szolgáló könyörgésére és népednek, Izráelnek a könyörgésére; hallgasd meg őket, valahányszor hozzád kiáltanak!

Salamon templomszentelési imájában hangzik el ez a mondat, melyben a király arra kéri a királyok királyát, hogy hallgassa meg a választott nép imádságát. A Szentírásban, különösképpen az imádságok könyvében, a zsoltárokból gyakran fordul elő, hogy imádság közben áttér az imádkozó a kérésről a hálaadásra. Mert aki bizalommal imádkozik, az nem kételkedik abban, hogy Isten hallja imáját és megadja neki azt, ami a legjobb számára, hiszen Isten nem adhatja azt, ami kevésbé jó nekünk, még akkor sem, ha netán mi azt kértük. Az Úr azt fogja adni, ami a legjobb, ha úgy imádkoztunk, ahogyan Jézus is, aki az Atya akaratát tette a maga akarata elé.

Készen áll az új és csodálatos templom, mai kifejezéssel élve a felszentelési ünnepet tartják. Megépült az a hely, ahol Isten kijelentései hangzanak majd, ahol a nép az Úr iránti tiszteletét fejezi ki és ahol az Ő Nevét segítségül hívja. Mert az bizonyos, hogy sokszor kell még Őt segítségül hívní, minden nap szükség lesz a könyörgésre. A király imája pedig arról szól, hogy mennyire fontos azt tudni nekünk, hogy Isten látja életünket és hallja imáinkat.

Első olvasásra furcsának tűnhet, de biztos az, hogy tudjuk, Isten látja gondjainkat és hallja imáinkat? Sokszor úgy imádkozunk, hogy továbbállva az imádság helyétől mi magunk sem várunk semmit, el is feledjük, hogy valamit Isten elé hoztunk, sőt, ha az Úr az Ő érthetetlen kegyelmének munkája által válaszol imánkra, sokszor csodálkozunk, hogy megtörtént, még a véletlent is elképzeljük, hogy közbejárt. Jó Uram, köszönöm, hogy megszólíthatlak imáiban, és kérlek, Istenem, segíts irántad való teljes bizalommal könyörögnöm. Köszönöm, hogy most is látsz, hallod imáimat, teljes szívemből szeretném mondani, hogy legyen meg a Te akaratod.

2010. márc.23. kedd - Botond

Lukács 11,31: Dél királynője feltámad az ítéletkor e nemzedék férfjaival, és elítéli őket, mert ő eljött a föld végső határáról, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét; de íme, itt nagyobb van Salamonnál.

Lesz feltámadás. Ez nem ijeszt meg minket, hanem reménységgel tölt el, ez határozza meg egész életünket, hogy feltámadunk, van örök élet. De ugyanúgy, mint ahogyan Istenről, a bűnről, a megváltásról nem mi kell valamit is kitaláljunk, hanem a kijelentésre kell figyeljünk, úgy a feltámadás és az örök élet evangéliumár is csak Isten Szava alapján közelíthetjük meg helyesen. A legtökéletesebb kijelentést pedig Isten fia hozta el hozzánk.

Ismertem egy embert, aki a múlt század második felének első két-három évtizedében minden vasárnap hallgatta Isten ígétét. De mivel több, mint 30 kilométerre lakott a várostól, és csak ott volt hitvallása szerinti gyülekezet, ezért minden vasárnap megtette a hatvan kilométeres utat jövetmenet. De mivel szegény volt, gyalog ment, gyalog jött. Éjjel két óra körül indult, reggel tízre együtt imádkozott, énekelt, hallgatta az Igét a gyülekezet tagjaival, majd késő este, vagy kora éjszaka ért haza. Nem mondta el senkinek fáradozását, családtagjai ismerték csak buzgóságát. Egyetlen cél vezette: hallgatni az Igét.

Egyik lelkipásztor mesélte, hogy találkozáskor az utcán gyülekezeti tagjával, hogyléte felől érdeklődött. Jól vagyok, jött a válasz, kicsi egészség, mindennapi feladatok, az élet halad előre. A második kérdésre, hogy miért nem volt már rég templomban, már nyöszörgő hangon mondta: jaj, olyan beteg vagyok, nem tudok én templomba menni.

Ezek mai példák. A fontosabb viszont saját életünk példája. Van Bibliánk, van templomunk, szólnak a harangok. Naponta szükségünk van a lelki kenyérre. Hallgasd én lelkem az Urat, legyen a mai napon is az Ő Szava mindenkinek felett fontos számomra.

2010. márc.24. szerda - Gábor

Zsidók 4,13: Nincsen olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte, sőt mindenki mezítelen és fedetlen az ő szeme előtt. Neki kell majd számot adnunk.

Inkább mások felé, és főként, mikor megbántanak, akkor szoktuk ezt fenyegetően mondani: nem baj, látja az Isten, esetleg hozzátesszük, vagy csak gondoljuk, majd Isten megfizet, Isten nem ver bottal. Gondolom, erre az Igére is érvényes az, ami a legtöbb bibliai tanításra, hogy mindig önmagammal kezdjem a vizsgálatot. Nekem öröm, vagy veszély az, ha jól megismernek, ha minél többet tudnak rólam, legalább a hozzám legközelebb levők? Ez engem minősít. Öröm-e, vagy rettegés nekem, hogy tudom, Isten előtt soha és semmit nem lehet eltitkolni? Mekkora nyitottság, Isten iránt milyen

hallatlan bizalom van Dávid király szívében, amikor imádságában ezt kéri az Úrtól: Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbáld meg, és ismerd meg gondolataimat! (Zsolt.139.)

Amikor testi fájdalom miatt orvoshoz megyünk, szívesen vesszük, ha alapos vizsgálatot végez, és annak is örvendünk, ha különféle gépekkel átvilágítja egy testrészünket. Ha ennek során rendellenességet fedez fel, akkor is jónak találjuk azt, hogy felfedezte a fájdalom, a baj forrását, ezek után megfelelő kezelést tud alkalmazni, meggyógyulunk. Ugyanez Dávid imájának célja, ha lenne még valahol bármilyen melegágya a bűnnek, azt Isten maga leplezze le és adjon gyógyulást. A Zsidókhoz írt levél szerzője pedig elmondja, hogy Isten előtt zajlik az Univerzum minden mozzanata. De hiszen hitvallásainkban mi is valljuk, hogy egy hajszál sem eshet le a fejünkről, és az Ő akarata nélkül a teremtmények egyike sem tud moccani sem, mégis, érthetetlen módon néha körülnezünk, de jó, hogy senki nem lát, senki sem tudja olvasni gondolatainkat. Atyám, köszönöm, hogy a legtökéletesebb atya vagy, aki ma is minden pillanatomat látod, és azon munkálkodsz Lelkeddel, hogy olyan életet éljek, melyben örömmel tudatosuljon bennem, mennyire jó orcád előtt élni szüntelen.

2010. márc.25. csütörtök - Irén

Zsoltár 31,23: Én már azt gondoltam ijedtemben, hogy eltaszítottál magadtól. De te meghallgattad könyörgő szavamat, amikor hozzád kiáltottam segítségért.

Emberi természetünk követelőző, és Isten felületes ismerete arra ösztönöz, hogy gyors és kedvünk szerinti segítséget várjunk Tőle. Ez nagyon ritkán történik meg, hogy amit mi szeretnénk, pontosan meglegyen, mégpedig rövid időn belül. Követelőző természetünkről kiderül, hogy türelmetlen is. Ha nem lesznek meg vágyaink, hamar váltunk hangnemet, már nem könyörgés hagyja el ajkunkat, hanem tagadás, panasz, elégedetlenség. Biztos, nem is szeretsz, mondja a kisgyerek a szülőnek, amikor nem veszi meg neki rögtön még az égen haladó repülőt is. Ilyen kisgyereke viselkedés nagyon gyakran érhető tetten a mi keresztyén életünkben is.

Tudatosítanom kell, hogy kicsoda Isten számomra. Hiszen tudom, csak sokszor elfelejtem. Még mindig eszembe jut néha az Istennel való kapcsolat, közösség előtti gondolkodásom, amikor csak kértem, vártam, igyekeztem jól viselkedni, hogy megkaphassam, amit szerettem volna, és ha ennek ellenére késett a válasz, akkor még az a rettenetes gondolat s megkísértett néha, hogy talán nem is lesz válasz, lehet, hogy Isten velem nem törődik, hiszen miért lenne fontos Neki épp az én kis életem. Körülöttem sokan ma is így gondolkodnak és élnek, és ez engem is még befolyásol néha. De én lelkelem, jusson eszedbe, hogy Megváltónkért Isten nekem Atyám. Olyan Atya, aki mindennel, de kivétel nélkül mindennel javamra munkálkodik. Még a várakoztatással is, még a kedvem ellenére való dolgokkal is, mindennel azon van, hogy közelebb kerüljek Hozzá és az üdvösségemhez.

Azt nem tudom, hogy ma érkezik-e válasz imáimra, nem tudom, hogy hogyan fog Ő válaszolni, de abban nem kételkedem, hogy minden suttogva elmondott, vagy csak gondolataimban megfogalmazott szavamat ismeri, és megfelelő időben és a nekem legjobb módon fog érkezni az Ő válasza. Köszönöm, Uram, hogy meghallgattál.

2010. márc.26. péntek - Emánuel

2.Korintus 2,14: De hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt.

Győzelemre vezet minket Isten, mi a győztes sereghez tartozunk, szoktunk mondani. És szinte mindig azt is hozzátesszük, hogy mennyre sajnós, hogy ez nem látszik meg rajtunk. Egyik fő oka ennek, hogy nekünk e világi céljaink vannak, ezek a fontosak és ezekben szeretnénk győzelmeket aratni. Isten a győzelmet Krisztus ereje által ígéri, el kell tehát gondolkodjam, hogy mihez is lehet Krisztus erejét kérni, hol lehet ezzel diadalra jutni. Isten gyermekei bizonyára ismerik a hitben való csendes győzelmek csodálatos örömét. A világi harcokban minden áron és bármi eszközzel megszerzett győzelmek keserűes mámorát pedig mindenki ismeri. Mi különbséget tudunk tenni a kettő között. Krisztus követői számára pedig a végső győzelem is fontos és bizonyos, nem élünk bizonytalanságban jövőnk felől, nem a véletlenek lehetségsorozata közül lesz majd csak valami velünk, hanem Krisztussal együtt leszünk a végső győzelem után is, egy örökkévalóságig. Hitvallásunk alapján hiszünk Istenben, Krisztusban, a megváltásban, az örök életben, maga a hitünk biztos ismeret alapján való szívbeli bizodalom. Ez pedig kisugárzik és kellemessé teszi a légkört maga körül.

Kiváltság számunkra és Isten kegyelmének ajándéka, hogy mindezeket megismertük és elfogadtuk. Feladatunk, hivatásunk az, hogy ezeket jó illatként árásszuk, kívánatosá tegyük mindenki számára. Az utca sarkán álldogáló és színes folyóiratok alapján Istenről beszélni próbáló emberek nem kellemes illatúak lelki illat szempontjából, szinte mindenki elfordul tőlük, tovább siet, legyint, egyesek felháborodva távoznak. Ezzel szinte ellentétben, gondolom, mindnyájan ismerünk és hallgattunk olyan felszentelt vagy nem hivatásos igehirdetőket, akik Istenről, Krisztusról, Bibliáról nemes egyszerűséggel, de szívet-lelket felemelő bizonyossággal és közvetlenséggel beszéltek. Néha nem is bibliai vagy vallásos téma alapján kérdezik őket, és tudományos kérdésekről, avagy művészetről, mindennapokról vagy hivatásról úgy nyilatkoznak, hogy kimondva vagy kimondatlanul minden mögött ott van a hit, a hitvallás, a lelki megközelítés, a bizonyoságtétel. Árad a jó illat körülöttük, kellemes a hangulat, jelen van az Isten. Uram, megvizsgálom a magam életében, milyen a Rólad való bizonyoságtételem, hogyan adom tovább a Tőled kapott ismeretet. Az eredményről jobb, ha nem beszélünk. Kérlek, segíts, hogy Rólad beszélve igaz legyen, hogy arany alma ezüst tányéron a bizonyoságtételem.

2010. márc.27. szombat - Hajnalka

János 6,18-20: A tenger pedig háborgott, mert nagy szél fújt. Közben eljutottak mintegy huszonöt vagy harminc futamnyira, amikor meglátták, hogy Jézus a tengeren jár, és közeledik a hajóhoz. Megrémültek, de Jézus megszólalt: „Én vagyok, ne féljete!”

Rémület rémületre. Aki nem hajós, hanem csak alkalomadtán ül be egy csónakba, már attól is megrezzen, amikor a csónak himbálózik. A tanítványok közül sem mindenki volt halász. És a halászok is biztos, hogy a csendes vizeken szívesebben hajóztak. Ha vihar van, és a hullámok becsapnak a hajóba, bizony emberi dolog megijedni. Erre jön aztán az, hogy kísértetet vélnek látni, hiszen mi lehetne az, ami közeledik, a tengeren járva. Jézus megszólítja őket, hogy félelmük ne fokozódjon, sőt, inkább elmúljon. Szavára mind a két oka a rémületnek elmúlik. Itt van Jézus, itt van Ő, akinek szavára egyszer már lecsendesedett a szél, elcsendesedtek a hullámok, megmenekült az életük. És nincs semmilyen kísértet, semmilyen emberfeletti, vagy démoni hatalom, mert itt van az, akitől rettegnek még az ördögök is. Biztonságban vagyunk, minden megváltozott, egyetlen szavával hozta a biztonságot, a megmenekülést, az életet.

Vannak viharok. Háborog az élet. Néha úgy néz ki, hogy már erőnk sincs ellenállni, mintha pillanatig sem lenne nyugta életünknek. Aztán van, amitől félni, legalábbis emberileg. Attól, ami jön, vagy

jöhet, attól, hogy olyan erők, hatalmak, vagy egyszerűen csak olyan körülmények közelednek, melyek meghaladják emberi erőnket, nem is tudjuk, hogyan próbáljunk harcolni. Ha hullámok között is, vélt vagy talán valós veszedelmek fenyegetése ellenére is meghalljuk ezt a hangot, megváltozik minden. Amikor meghallom, lehet, hogy lelkem mélyéből jön, mert a Lélek juttatja eszembe, de meghallom, rádöbbenek, hogy Jézus velem van minden nap, ma is, itt is, és jelenléte hatalom, akkor megváltozik az élet maga. Jézusom, bocsáss meg, hogy noha oly sok vihart csendesítettél le életemben, mégis újra félek, megijesztenek az élet hullámai, vagy a felém közeledő ismeretlenek. Kérlek, emlékeztess mindig tanítványaidnak mondott szavaidra, melyeket hiszem, hogy rám nézve is érvényesnek tekinthetek: itt vagy, nincs ok a félelemre.

2010. márc.28. virágvasárnap - Gedeon

János 12,12-13: Másnap, amikor az ünnepre érkező nagy sokaság meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálembé jön, pálmaágakat fogtak, kivonultak a fogadására, és így kiáltottak: „Hozsánna! Áldott, aki az Úr nevében jön, az Izráel Királya!”

Sok helyen konfirmáció van ma, és az ifjak fogadalomtétele áll az istentisztelet középpontjában. Konfirmálók és már rég konfirmáltak egyaránt erre kell eljussunk, Jézus imadására. Pál apostol arról beszél, hogy egyszer majd minden térd meghajol Jézus előtt, minden nyelv imádni fogja őt. Isten gyermekei már e földi életbe részesülnek abban a kiváltságban, hogy megismerik Megváltójukat és az Ő szabadításának erejét, és elkezdik a földön az örök istentiszteletet, az Úr imadását. Ez majd az örök életben teljességre jut.

Amikor azok az egyszerű emberek, akik várakozással teli szívvel mentek ki köszönteni az érkező Messiást, amikor az egyszerű lelkű gyermekek a templomban is folytatták az Úr Krisztus dicsőítését, akkor azt tették, amit a mennyben is tenni fogunk. Sajnos, jól tudjuk ezt is, elég volt néhány óra, pár nap, és a tömeg hangulatát és indulatát meg tudták változtatni az akkori vezetők, évezredekre megpecsételve egy nép sorsát. De hadd higgyük, hogy virágvasárnap még önzetlen lélekkel, a dávidi sarj királya utáni igei várakozással ment ki a tömeg nagy része Jézus köszöntésére.

Virágvasárnap sok helyen konfirmációs ünnep, adja a Mindenható, hogy ne a fogadalomtevő ifjakat ünnepeljék a családok és a gyülekezetek, hanem azt, aki iránt hűséget fogadtunk mindnyájan, Jézus Krisztust. És ahol „csak” virágvasárnap ünnepe van, ott segítsen az Úr minket, hogy gyermeki tisztaságra törekedve, teljes szívvel magasztaljuk Urunkat. Áldott vagy Jézus Krisztus, hogy zsidókért és nem zsidókért eljöttél erre a földre, meghaltál bűneinkért és megváltottál minket. Szeretnénk Téged, aki minden alkalommal, amikor Nevedben egybegyűlünk jelen vagy, szeretnénk Téged magasztalni: Áldott vagy, uraknak Ura és királyok Királya.

2010. márc.29. hétfő - Augusztá

Zsidók 13,8: Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.

Jól ismert ige ez, magán hordozva a jól ismert igék családiasságán túl azt a veszélyt is, hogy hamar és figyelmetlenül átsiklunk fölötte. Jézus nem változik, ezt megértettük, erről szól ez az igevers. Érdemes lenne azonban azt is átgondolni, hogy ennek milyen következményei vannak.

Jézus Krisztus örök. Mi ilyet nem ismerünk, körülöttünk minden változik, átalakul, és ebben az állandóan változó világban mi magunk is gyakran és lényeges módon változunk. Sajnos, legtöbbször

nem jó felé mutat a változás. Nekünk szükségünk van a jó irányba történő változásra, bűnös állapotunk miatt. És szükségünk van erre a biztos alapra is, hogy a mi URunk örök.

Jézus nem változik, azt is jelenti ez a kijelentés, hogy az, amit Ő képviselt, tanított és cselekedett, az sem változik, hiszen csak megváltozott embernek változhat a véleménye, tanítása. Hiába igyekszik annyira a mai ember ráfogni az igék sokaságára, hogy ma már nem érvényesek, ma más világban élünk, ma más az értékrendünk. Mindaz, amit az Úr mondott a boldogságról, a földi és mennyei kincsekről, az újjászületés szükségéről, az Atyához való menetelről, és minden további tanítása ma is ugyanaz. És nem változnak Jézus érzései sem. Ugyanúgy szánja a pásztor nélkül bolyongó sokaságot, ugyanúgy szereti és elfogadja a kivetetteket és a szegényeket, ma is a gyermekeket magához hívja.

Bizonytalan világban élünk. Okos elemzők azt mondják, hogy semmi nem lesz többé olyan, mint eddig volt, hirdették ezt a század elején történt merénylet után, mondják most is, a gazdasági válság okán. Minden mássá lesz, most már évtizedenként, sőt, gyorsabban is. Nem kevesen érzik ezek miatt, hogy nincs többé semmi, ami biztos lenne, az életük is ingatag. Igen, mert amiben hittek, az tőke volt és piac, gazdasági vagy politikai rendszerek vagy vezetők. A legmagasabb szinten élőknek és a hajléktalan koldusnak is ez igazi stabilitást, biztonságot jelenthet, ha meghallja: Jézus örök. Én hallom-e?

2010. márc.30. kedd - Zalán

Zsoltár 145,9: Jó az ÚR mindenkihez, irgalmas minden teremtményéhez.

Nincs aki ebben az igeversben. Hiányzik, nem véletlenül a vonatkozó névmás. Így tudja, tévesen, nagyon sok keresztyén, és így tanítja gyermekeit is, hogy Isten olyan, mint mi, aki jó, azt szereti, aki rossz, azt megbünteti. Ebből következik nagyon sok szenvedés, többek között az is, hogy akármilyen kedvünk ellenére van, mindjárt az jut eszünkbe, és kérdezzük is, vajon miért ver engem az Isten? Hiszen jó voltam, Isten is jó kellene legyen hozzám. Mit tévedhettem, hogy valamilyen nehézség adatott nekem? Nem helyes, azaz nem bibliai ez a gondolatsor. A bibliai itt áll a zsoltárban, az Úr jó és irgalmas, mindenkihez, utána pedig pont van.

Nyilván, nem azt mondja itt a zsoltáros, hogy mindenki a mennybe jut. Azt sem, hogy nem számít, hogy Isten jóságát ki hogyan fogadja, ki és hogyan viszonyozza. És az sincs benne ebben az igében, hogy Isten mindenkinek egyformán adja a tálumokat és egységes életutat készít mindenkinek. Ezek nincsenek benne az igében. De azt igenis hirdeti, hogy Isten különbség nélkül jóságos mindenkihez. Amint Jézus is mondja, esőt át igazakra és gonoszokra egyaránt. Irgalma minden teremtmény felé árad, már abban is, hogy annyi mindent eltűrve még mindig az az Ő akarata, hogy megtérjünk és megismerjük az igazságot.

Ahelyett, hogy, amint sokszor szoktuk, elkezdenénk hasonlítani életünket, sorsunkat mások életéhez, mások szerencséjéhez, lehetőségeihez, és szüntelen azon siránkoznánk, hogy a világon még mindig az emberiség 5-6 százalékának jobban megy sora, mint nekünk (szinte hihetetlen ez az arány, de elégedetlenségeink miatt pironkodva utána lehet nézni), inkább törekedjünk ezen a nagyhéten számba venni végtelen sok jelét Isten jóságának, felfedezni számtalan sok áldását Isten irgalmának. Adja az Úr, hogy meglássuk, vagy legalább megsejtsük, a nagyhét eseményeinek felidézése által is, hogy Istennek mennyei és mekkora szenvedésbe került jóságának gyakorlása, irgalmának kiáradása. Segítség Istenünk arra, hogy felismerjük saját életünkben is, hirdessük mások felé is: Jó az Úr, irgalmas a mi Istenünk.

2010. márc.31. szerda - Árpád

Ézsaiás 52,12: De nem kell sietve vonulnotok, nem kell futva mennetek, mert az ÚR jár előttetek, Izráel Istene lesz mögöttetek is.

Az ősatyák elmondták a következő nemzedékeknek, apáról fiúra szállt a tanítás, annak a történetnek elmesélése, hogy Isten hogyan vezette ki Egyiptomból az Ő népét. Isten nem csak a szabadulást adta, hanem Ő vezette negyven éven át a pusztán keresztül a választott népet. Azt írja az Ószövetség, hogy Isten ment a nép előtt nappal felhőoszlopban, éjjel pedig tűzoszlopban. Két dolgot is jelent az, hogy Isten megy elől. Ő ismeri az utat, vezeti népét, jó az irány, mert az Úr van elől. Jézus ezt úgy mondja el a példázatban, hogy a jó pásztor megy elől, a juhok pedig őt követik. Aki nem követi a pásztort, az eltévedhet, veszedelembé kerülhet, nem érdemes más utakat próbálgatni. A másik áldása annak, hogy Isten megy elől az, hogy Őt éri bármilyen veszedelem először. Minden csatában legelől a legnagyobb vitézeket érdemes küldeni, mert ha ők nem tudnak kivédeni egy támadást, akkor az egyszerűbb katonák igazán veszélyben vannak. Izráel előtt maga a Mindenható jár, így teljes biztonságot érezhetnek azok, akik Neki engedelmeskednek.

Volt azonban még egy veszély a vándorlás alatt. Az, hogy hátulról támadták meg a vándorló népet. És hátul haladtak a betegek, idősek, gyengék, akik néha még le is maradoztak. Könnyű volt ezekkel elbánni. A mai igében Isten azt ígéri az ő népének, hogy Ő halad a nép előtt, és Ő lesz mögöttük is. Egy kicsit a zsoltár jut eszünkbe, elől és hátul körülzártál engem, fölöttem tartod kezedet. Teljes oltalom, tökéletes gondviselés garantált az Úr népének.

Amikor a mai rohanó világban néha nagyon egyedül érzem magam, amikor azt gondolom, hogy egymagam kell megküzdenem minden kihívással, amikor védtelennek, sebezhetőnek gondolom az életem, amikor úgy haladok napi feladataim közepette, hogy nem tudom mi ér és milyen irányból, akkor jó lenne, ha ezt az ígét felidézhetném, ha eszembe jutna: az Úr előtttem van, vezet, oltalmaz, mögöttem is Ő halad, nem érhet orvtámadás, mert az Ő gondviselése alapján vallom, még csak egy hajsza sem eshet le a fejemről az Ő akarata nélkül. Áldott légy gondviselésedért, Atyám.